

бира, че той трѣбва да живѣе въ онази Божествена свѣтлина.

Сега азъ ще ви дамъ двѣ правила за правдата. Въ далечното минало — това е единъ окултенъ разказъ, мистически е изказанъ той — между *тамаритѣ*, единъ народъ далеченъ, отъ който нѣма сега остатъци, и единъ другъ народъ — *вензи*. Синътъ на тамарския царь. Тамаръ се наричалъ той — отишълъ въ царството на вензитѣ да слѣдва и да изучава своитѣ науки. Той, като царски синъ, се домогналъ да влѣзе въ едно отъ най-знаменититѣ училища на врѣмето, дѣто само малцина сж били. Тамъ се запозналъ съ царската дъщеря на вензитѣ. Тогава заедно учели момчета и момичета. Единъ день, когато двамата се разговаряли, — вижда се, между тѣхъ се завързала симпатия, обичъ или любовъ, по който и да е начинъ, — този момъкъ се обърналъ къмъ тази мома и ѝ казалъ: „Виждамъ, че ти спрѣмо мене не си разположена, не ме обичашъ“. Ще кажете: „То е обикновено нѣщо“. На мжжа си, на приятеля казвате: „Не ме обичашъ“ — това е нѣщо много обикновено. Но чудното било това, че, като казалъ той тия думи, отъ нейнитѣ очи потекълъ такъвъ порой отъ сълзи, че тя се стопявала, стопявала и се обърнала на вода и изчезнала. Значи, скръбта ѝ била толкова голѣма, че се прѣвърнала на вода и потънала въ земята. Той позналъ своята погрѣшка и почналъ да плаче за своята възлюблена. Тогава изъ земята израсналъ единъ бѣлъ кринъ. Той се зарадвалъ и казалъ: „Ти си за мене утѣха, кажи, кждѣ отиде моята възлюблена?“ Но кринътъ мълчалъ. „Кажи, защо мълчишъ, като нѣмъ?“ И кринътъ започналъ да вѣхне и съхне, докато дошълъ огънь и го изгорилъ. Сега вие ще кажете: „Слава Богу, ние отъ тѣзи прѣстѣпници въ свѣта не сме“. Колко пжти вие казвате: „Този кринъ е безгласенъ, неинтелигентенъ, неразуменъ“. Имате право да го откъснете, да го носите навсѣкждѣ и да казвате: „Той е едно цвѣте“. Но този кринъ е живъ, и въ него